

Asmaa bint Abu Bakr

- Hon med de två bältena

Asmaa var en kvinna med stor ädelhet, vishet och tålmod. Hon tillhörde de tidiga konvertiterna i Mecka och växte upp som dotter till den framstående följeslagaren Abu Bakr, i en atmosfär präglad av renhet och fromhet. Hon stod Profeten ﷺ mycket nära.

När Profeten ﷺ i hemlighet skulle lämna Mecka för att emigrera till Medina tillsammans med sin nära vän Abu Bakr, var det Asmaa som packade maten till dem båda. Hon berättade själv:

"Jag förberedde Profetens ﷺ packning i Abu Bakrs hus inför avresan till Medina. Vi hittade ingenting att knyta ihop hans säck eller vattenskinnet med. Jag sa till Abu Bakr: 'Vid Allah, jag hittar ingenting att använda utom mitt bälte.' Han svarade: 'Dela det i två delar - knyt vattenskinnet med den ena och säcken med den andra.'"

Det var precis vad hon gjorde, och från den dagen bars hon namnet *Dhaatun-Nitaaqayn* - Hon med de två bältena. (*Sahîh al-Bukhârî, vol. 4, s. 141, nr. 222*)

Äktenskapet med az-Zubayr

Asmaa gifte sig med Zubayr ibn al-Awwâm, Profetens ﷺ kusin. Han var en man med djup fromhet men ringa tillgångar. Trots den stora ekonomiska skillnaden ansåg Abu Bakr att az-Zubayrs karaktär mer än vägde upp för hans fattigdom, och gav honom sin dotters hand.

De första åren av äktenskapet präglades av stora umbäranden. Denna dotter till en välbärgad man fick plötsligt sköta djur, knåda deg, mala säd, hämta vatten och bära tunga bördor på sitt huvud. Asmaa skildrade själv sin tillvaro:

”När az-Zubayr gifte sig med mig ägde han varken jord, rikedom, tjänare eller något liknande – bara en kamel för att hämta vatten och en häst. Jag skötte hans häst, gav den foder och vård, och malade dadlar till hans kamel. Jag skrubgade kamelen, ordnade vatten åt den och lagade hans läderhink, knådade mjöl och bakade. Jag var inte någon skicklig bagare, så mina ärliga grannkvinnor hjälpte mig med det. På mitt huvud bar jag dadelstenarna från az-Zubayrs mark – ett stycke som Profeten ﷺ hade tilldelat honom, på ett avstånd av drygt tre kilometer från Medina.”

En dag när hon bar dadelstenarna på huvudet mötte hon Allahs sändebud ﷺ, omgiven av en grupp följeslagare. Han bad sin kamel knäböja så att Asmaa kunde stiga upp och rida bakom honom. Men hon kände blyghet inför de andra männen och påminde sig om az-Zubayrs *ghîrah* – den känsla av heder och värdighet som fick honom att ogillar att hans hustru syns eller hörs av främlingar. Han var en man med stor *ghîrah*, och av respekt för honom tackade hon nej till erbjudandet. Profeten ﷺ förstod hennes blygsamhet och red vidare.

När hon kom hem och berättade vad som hänt svarade az-Zubayr:

”Vid Allah, tanken på att du bär dadelstenarna på ditt huvud är en svårare börda för mig än om du hade ridit med honom.”

Vilket vackert vittnesbörd om ett äktenskap byggt på ömsesidig omsorg och respekt. Asmaa hade kunnat säga: ”Jag är den ädle Abu Bakrs dotter – sådana sysslor passar inte mig.” Men det gjorde hon inte. Hon bar sina svårigheter med tålamod och hängivenhet. Och az-Zubayr, trots sin starka *ghîrah*, ville inte att den skulle bli en börda för hans hustru.

Livet lättade slutligen när Abu Bakr skickade henne en tjänarinna som tog över ansvaret för hästen. Som Asmaa själv uttryckte det: *”Det kändes som om hon frigjorde mig.”* (Sahîh al-Bukhârî, vol. 7, s. 111, nr. 151)

En gång, när Asmaa klagade för sin far över sina svårigheter, gav han henne detta råd:

"Min dotter, var tålmodig. Om en kvinna har en rättfärdig man och han dör, och hon inte gifter om sig efter honom, skall de återförenas i Paradiset." (at-Tabaqaat av Ibn Sa'd)

Az-Zubayr var verkligen en rättfärdig man. Profeten ﷺ räknade honom bland de tio som lovats Paradiset (*Musnad Ahmad, Sahîhul-Jaami', nr. 50*), och sade om honom:

"Az-Zubayr är son till min faster och min lärjunge från min ummah." (Musnad Ahmad, autentiserad av al-Albaanî i as-Sahîhah, nr. 1877)

Asmaas söner

Asmaa var inte bara hustru till en rättfärdig man – hon var också mor till framstående män.

Hennes son 'Urwah ibn az-Zubayr blev en av Medinas mest lärda. Hans lärare inkluderade hans egna föräldrar och hans moster, de troendes moder 'Aishah, måtte Allah vara nöjd med henne, av vilken han inhämtade stor kunskap. Kalif 'Omar ibn Abdul Azîz sade om honom: *"Jag finner ingen mer kunnig än 'Urwah ibn az-Zubayr – och vad jag än vet, vet han något jag inte vet." (Siyaar A'laamin-Nubalaa' av adh-Dhahabî)*

'Urwah prövades hårt i livet. När hans ben behövde amputeras vid knät råddes han att dricka ett bedövande medel, men han vägrade: *"Jag tänker inte dricka något som berövar mig mitt förstånd, så att jag inte längre känner min Herre."* Benet sågades av utan att han yttrade annat än: *"Aj, aj."* Under samma resa sparkades hans son Muhammad ihjäl av en mulåsna. Men inte heller då hördes 'Urwah klaga – bara orden: *"Det har varit en ansträngande färd!" (Sûrah al-Kahf, 18:62)*

Sedan vände han sig till Allah och sade: *"O Allah, jag hade sju söner och Du tog en – och lämnade sex åt mig. Jag hade fyra lemmar och Du tog en – och lämnade tre. Om Du har prövat mig, har Du också skonat mig. Och vad Du än tagit, har Du lämnat mer kvar." (Ibn 'Asaakir, 11/287)*

Asmaas andre son, 'Abdullaah ibn az-Zubayr, blev muslimernas kalif under en av islams mest prövande perioder. Han föll martyr i Mecka, dödad av al-Hajjaaj den 17 Jumadaa al-Ulaa, år 73 efter hedjan.

Några dagar efter sin sons bortgång följde Asmaa bint Abu Bakr honom i döden - *Hon med de två bältena* - måtte Allah vara nöjd med henne.